

kan jeg slet ikke se Berettigelsen af. Hvis det er meget nemmere at bedømme, hvad Grunden er værd, end hvad Ejendommen er værd, saa vilde jeg gerne slutte mig dertil og sige, at Grundværdien var et hensigtsmæssigt Grundlag at sætte Skatten efter. Men det forekommer mig, at man løber meget lettere vild, naar der er Tale om at finde Grundenes Værdi, end naar der er Tale om at finde Ejendommens Værdi. Er der Tale om det sidste, forekommer det mig, at det dog nærmest er et Regnestykke, man kan stille op, nemlig hvad Indtægt Ejendommen giver, og hvad Udgift den har. Man kan med tilnærmelsesvis Rigtighed finde Ejendommens Værdi ved Hjælp af Ejernes Oplysninger og lignende og kan derfor sige: saa meget er Ejendommens Værdi. Men naar man skal finde Grundens Værdi, forekommer det mig rigtignok, at det i de fleste Tilfælde bliver rene Fantasier. Man tænker sig, at man har købt en Grund for saa og saa meget; saa har man den Grunds Værdi og saa bygger man et Hus paa den, og det koster saa og saa meget, og saa siger man, eller saa skulde man naturligvis helst kunne sige: Nu har jeg en Ejendom af den og den Værdi, som er, hvad Grundens Værdi var, plus hvad Huset har kostet, og naar det er rigtig normale Tider, skulde det vel i Almindelighed være saaledes, at Ejendommen var noget mere værd end Grundens Værdi plus Bygningen. For naar man indlod sig paa hele dette Arbejde, var det vel for at forøge Værdien; det skulde man vel i Almindelighed have naaet. Men i vore Tider vil det vel være sjældent, at man paa nogen Maade kan vente, at den Ejendom, man saaledes har faaet, er det værd, man har sat i den, og det har naturligvis ligget i alle de Vanskeligheder, der er, og det begrunder i Virkeligheden, at ingen tør indlade sig paa at bygge. Men det, der interesserer mig, er, at i samme Øjeblik man har faaet denne Bygning, liggende paa Grunden, er i Virkeligheden Grundens Værdi forsvundet; den er i hvert Fald blevet uadskillelig fra Husets. Man kan slet ikke mere sige: Ja saa meget er Grunden værd, og saa meget er Huset værd. Man vil ogsaa let kunne se, og det vil da vel ogsaa alle være enige om, at Grundens Værdi bliver ikke ved at være den samme, hvis Huset f. Eks. ligger hen nogen Tid, og det derefter lykkes at faa det benyttet bedre, derved bliver Ejendommen meget mere indbringende, og den stiger i Værdi. Men er det nu Grunden, der stiger alene, eller er det hele Ejendommen? Ja, hvis det var saadan, at man kunde tage det Hus væk fra Grunden, saa var den Sag klaret, saa

vilde jeg kunne forstaa, at man havde Grundskyld. Men et Hus er jo, man kan næsten sige, noget, der ikke forgaar. Taler man om et godt bygget og velvedligeholdt Hus, saa staar det i 100—200 Aar paa Grunden, uden at det væsentligt forandres. Imedens har Ejendommen forandret sig i Værdi paa mange forskellige Maader, og hvorledes skal vi kunne dele Værdien i, hvad der er Bygningens Værdi, og hvad der er Grundens Værdi; vi kan ikke til Stadighed undersøge, hvad det vil koste at opføre den Bygning, som staar der, idet Resten saa skulde repræsentere Grundens Værdi. I saa Tilfælde vilde vi for længe siden i disse Aar være kommet til det Resultat, at der ingen Værdi var i Grunden, thi de Huse, der staar paa Grundene, koster nu saa meget mere at opføre end det, der paa nogen Maade kan blive Ejendommens Værdi, at der aldeles intet blev tilbage til Grunden.

Naar man nu skal til at fastsætte Grundenes Værdi, baade bebyggede og ubebyggede, forekommer det mig derfor, at man i Virkeligheden staar fuldstændig blank. Det hele skal være efter en Beregning, efter en Idé. Man siger: Grundene derude i Udkanten eller et Sted, hvor der ligger ubebyggede Grunde, koster saa meget paa et Sted og saa meget paa et andet Sted. Det er Grundlaget. Derefter tegner man en Cirkel, og det ene Sted bliver Værdien saa meget og det tilsvarende andet Sted saa meget, og derigennem skal man rent teoretisk danne sig en Forestilling om Grundenes forskellige Værdier og bruge disse Værdier som Grundlag for Beskatning af faste Ejendomme. Det forekommer mig, at det er det alleruheldigste, man paa nogen tænkelig Maade kunde finde paa. Jeg synes, vi var meget, meget bedre stillet, naar man lagde Ejendommens Værdi til Grund, man kunde for hver Ejendom efter de foreliggende Forudsætninger nogenlunde fastslaa Ejendommens Værdi. Naar man har en Ejendom med Hus paa — Grunden har en vis Værdi — og man saa af en eller anden Grund river Huset ned for at bygge et andet Hus op, saa har Grunden faaet den samme Værdi, som Ejendommen plus Huset havde i Forvejen, og saa er det i Virkeligheden den Grundværdi, vi nu skal regne med; dertil kommer saa det nye Hus, som giver Ejendommen sin Værdi. Spørgsmaalet bliver i Virkeligheden: Hvorledes skal vi kunne vurdere det? Det er ogsaa erkendt fra de forskellige Ordføreres Side, at det er en meget vanskelig Ting. Opmærksomheden er blevet henledet paa, at Overskyldraadet havde udtalt, ikke, at den Vurdering,